

Брой 11

февруари, 2009 година

Издава клуб „Журналистика“ при Общински детски център за култура и изкуство – Русе

Вестникът се разпространява безплатно

Посетете сайта на клуба <http://ekip101.com>

Таралежите са без бодли, ежат се

„Кралят е гол!“, викна някой, та и аз така: „Таралежите са без бодли!“. Лесно се скандира, трудно се препрограмира. Лозунги, призиви, речи, пресконференции, претенции, компромати, депутати, бизнесмени, олигофрени, а толкова малко промени... Като всеки млад оптимист аз вярвам, че съм различна и че ще преобразя света, така че, моля ви, не се отнасяйте с пренебрежение към моя възглас.

Живеем в горичка с доста еднообразна фауна – таралеж до таралеж. Влезеш в магазина – беден дядо пенсионер се таралежи на високите цени, по кръчмите – млади дебеловрати таралежи се ежат на върхушката, пушнеш си телевизора – опозиционни таралежи писукат по адрес на правителствените таралежчета, прибираш се вкъщи вечерта и с ужас установяваш, че и родителите ти са се натаралежили. И като един достоен представител на този животински вид накрая ти самият вземаш сертификат за владее на английски език и заминаваш, за да се таралежиш, да

речем, в Холандия (горичка с по-голямо видово разнообразие).

Човек би си помислил, че в държава с толкова много таралежи би следвало змиите да са застрашени от изчезване, но за всеобща изненада те са единственият друг вид, който вирее в нашата мила балканска горичка. Именно тази природно-географска особеност на страната ни предизвика засиления почти научен интерес от страна на експертите на Европейския съюз. Дойдоха, завидяха ни на микроклимата и решиха, че ще го променят. Поредният лозунг: „България е корумпирана!“ и той като всеки етикет, разбира се, не може да повлияе на съдържанието особено и странната симбиоза от таралежчета и змии по нашата територия продължава да процъфтява. Успоредно с този лозунг се издигат още десетки като „Всички са маскири, само аз съм ‘убав!’“, „Всички са без бодли, само аз си имам!“ и други подобни изказвания – все на таралежи, които скоро не са се поглеждали в огледало и не знаят бедничките колко са плешиви.

За всеобщо нещастие дори препаратите с екстракт от непреходимите амазонски гори, които рекламират по телевизията, се оказват безпомощни пред масовото обезбодляване. Маските с рициново масло, екстракт от жожоба и изпражнения от чичопей също не направиха опозиционните таралежи по-бодливи. Бързам да успокоя така или иначе негласуващото българско таралежарство, че правителството ще се сформира без особени затруднения, тъй като според прогноза на АТББПКП (асоциация на таралежите без бодли в пенсия, които прогнозираят) се очертава коалиция на плешивите таралежчета, в която да се обединят абсолютно всички представители на вида, които претендират за властта.

Така че, уважаеми сънародници, скъпи съотечественици, драги съхралупници, не си мъчете плешивите гръбчета излишно с тежкия преход към урните – господството на мекото таралежарство така или иначе ще възтържествува!

Кристина НИКОВА

101 възможности

На 25 и 26 април Русе отново ще бъде столица на младото българско слово. Градът ще види кулминацията на Третия национален ученически конкурс за литературно творчество и журналистика „Стоян Михайловски“ – Русе '2009.

Както е известно, в конкурса могат да участват ученици от 1 до 12 клас, темата е свободна – по избор на младите творци. Двата раздела включват: – поезия и проза (разказ, приказка) – в литературното творчество; – колективна (ученически вестник, радио или телевизионно предаване) и индивидуална (журналистическо есе, репортаж, интервю, коментар, фейлетон или друг публицистичен жанр) – в журналистиката.

Участниците в конкурса трябва да изпратят своите творби най-късно до 20 март 2009 г.

Конкурсът се организира от Община Русе и ОбДЦКИ, който през април навършва 60 години.

Подробности – в интернет страницата на конкурса: <http://mihailovski.ekip101.com>

МАРТЕНИЧКА ЗА МАМА

Петромира ГЕОРГИЕВА*

Тази чудна мартеничка днес направих аз самичка.

На кого ли да я дам?

Чудя се и хич не знам.

С Дени сме отбор в игрите,

Данчо е другар в белите.

Кака е така добра,

ала тя ми е една.

Да са здрави искам всички

и красиви – с мартенички!

На кого ли да я дам?

Чудя се и хич не знам.

В миг ме озари прозрение

и тогава взех решение.

Мама с нея ще закича –

тя тъй много ме обича.

*литературен клуб при читалище „Христо Ботев“, Русе

Русе бе един от първите в страната, в които бе изградена ледена пързалка в центъра на града. Тя е с площ 300 кв. м и е разположена пред новопостроената сграда до хотел „Дунав плаза“. Тя радва русенци от ноември м.г. и на нея ще се катаят малки и големи до средата на март 2009-та.

Където е хлябът, там е родината?

Още от далечни времена хората следват този девиз. Изглежда като че ли им е заложено генетично да търсят възможно най-доброто място за живеене и продължаване на рода. Правел го е и хан Аспарух през 7 век, правили са го и европейците, отпътували за Америка през 18 век, правим го и ние днес, сигурно така ще е и занапред.

Дали е хубаво, или лошо – не знам. Струва ми се, от една страна е хубаво, защото хората престават да смятат чужденците за „варвари“, както е било в миналото, и се отварят за заобикалящата ги свят, развиват се културата, изкуството, начинът на живот се променя, светът става различно място за живеене. Но от друга страна е тъжно, че се налага хората да напускат родината си, най-близките си хора, да променят досегашния си живот.

Както знаем, всеки народ си има традиции и е трудно емигрантът да се нагоди на друго място, където, както се казва, „и

въздухът е различен“. В България в днешно време много семейства живеят разделени. Обикновено майката се грижи за децата, а бащата работи някъде в чужбина. Тъжно е и така появилото се „изтичане на умове“ от изток на запад. Така се разпадат нации, и то с единствена цел пари и власт.

Изборът на Далми

Всички се сливат, както се е получило в Америка, държава, която обединява хората икономически... Те нямат минало заедно, нямат собствен език, писменост, традиции, не са етническа група. Това навежда на мисълта, възможно ли е човек, намирайки по-добър живот на друго място, да го приеме и за родина? Не вярвам. В другата страна той винаги ще се чувства не у дома си. Местните няма да бъдат достатъчно гостоприемни или, както

най-често се случва и с българите, биват ползвани за слуги – да им гледат децата, чистят домовете и т.н.

Но такава е потребността на хората, да търсят хляба в чужда родина, когато не го получават в своята. Кой е виновникът за тази принуда? И трябва ли той да се търси? Може би да... Хората са единствените виновници за своята история – както я променят към лошо, така би трябвало и към по-добро. Стига да го осъзнаят преди онези отгоре, на които им се иска да се върви по техните правила, не постигнат целта си хората да оглупеят, за да бъдат управлявани без съпротива.

Но както знаем от историята, винаги има спадове и след това успехи. Остава ни да се надяваме, че това е формулата на човешкото развитие. Хубаво е да сме оптимисти. Съществуваме толкова много години и се виждат още толкова пред нас, че едва ли тази криза ще доведе до края на света.

Лора ДИМИТРОВА

101 захапки

- **Обява:** „Киностудио наема на работа още десет каскадьори.“
- **Надпис на въздушната възглавница:** „Сега Вашата кола струва доста по-евтино!“
- **Обява:** „Денонощно! Автомобили за всеки вкус! Неохраняем паркинг!“
- **Реклама:** „Виагра лайтс – ще ви се иска само да се целувате.“
- **Реклама:** „Обикновените дезодоранти остават бели петна по дрехите, а само нашия остава цветни.“
- **Обява:** „Искам да се запозная с жена, която ще има топла вода от 20 май до 5 юни.“
- **Реклама:** „Искате вашия секс да стане незабравим?! Вземете нашите таблетки за подобряване на паметта!“
- **Обява:** „Децата са цветята в нашето сиво ежедневиe. Аз продавам семена...“

101 усмивки

Отива един човек при психиатъра и казва:

– Докторе, аз не съм човек, а куче.

– Легнете, моля, на кушетката.
– Благодаря Ви много! Вкъщи не ми дават да се качвам на дивана.

Двама студенти съквартиранти си говорят:

– Много е тежко положението с храната... без никакви доходи... Искаш ли да си вземем едно прасе и да си го гледаме на терасата?

– Стига, бе... Много е мръсно!
– Нищо. То ще свикне...

– Това е изумително, в една клетка да има лъв и маймуна – казва посетител на зоологическа градина. – Как ли живеят заедно?

– Добре – отговаря служителът. – От време на време между тях се получава разногласие и по тази причина получаваме нова маймуна.

Що за училище би било идеалното училище

Признавам, че този въпрос не си го задавам за първи път. Но в последно време станах свидетел на доста – меко казано – препирни за бъдещето на нашето училище и образователна система изобщо. А на мен никак не ми е безразлично какви ще са те – имам още доста години да уча. И, ако щете ми вярвайте, искам да уча както трябва.

Представям си, например, идеалното училище да изглежда просто... по-съвременно. Класните стаи да са по-просторни, светли и топли, което може да се постигне като дървените дограми се сменят с PVC, стените да се измажат не в познатите до болка два избелели цвята – а във по-ве-

сели и слънчеви багри. Чиновите да се заменят с удобни маси, а старите дървени черни дъски да бъдат заместени с бели, но не само в няколко стаи, а във всички. Междучасията да се удължат, за да има достатъчно време да се разтоварим и похапнем. Хубаво е да има училищен стол, който да ни предлага разнообразна и качествена храна. Също така да има фитнес с разнообразни уреди, за да изразходваме енергия и поддържаме форма.

Да има по-интересни и забавни свободни избираеми предмети. Да не ни натоварват с дълги домашни. Информацията в учебниците да бъде точна и ясна, а не обширна и трудна, учителите да

преподават достъпно за нас, така че по-лесно да я усвоим. Да има безплатни учебници всяка година – за всички. Приемането в гимназии да става по-лесно. А за разтоварване след всяка учебна година класните ръководители да ни организират екскурзии и зелени училища в луксозни хотели, за които да бъде плащано от Министерството на образованието и науката (МОН).

Ето, така трябва да изглежда всяко едно училище според мен, за да можем ние, учениците да усвоим необходимите знания и умения и успоредно с това да се забавляваме и опознаем истински – без високомерие и агресия.

Глория ВОЙНОВА

Наръчник на българския фен-хулиган

*Десет полезни съвета за начинаещите ентузиаста

1. Сдобий се с псевдоним! Дали ще бъде Пейката, Кофата или Тиквата – това не е от значение!
2. Тръби навсякъде, че си хулиган и взимай участие при всяко възможно меле, няма значение на чия страна.
3. Ходи винаги в черно и гледай. Тук черните очила и физиономията „кой ми изяде закуската?“ са от изключително значение!
4. Мрази всички полицаи, няма значение дали са ти направили нещо, и се „въоръжи“ с тениска А.С.А.В. („Всички ченгета са *****)“).
5. Взemi спрей и нацапай целия град (село) с пс увни за конкурентния отбор или с гръмки девизи като „Ivanovo hooligans“.
6. Превърни хулиганството в единствената цел на живота си, по простата причина, че в нищо друго не те бива.
7. Подкрепяй отбора и му се кълни във вярност докато печели и го разпъвай на кръст, когато губи.
8. Гледай всички филми от рода на „Hooligans“ и „Football Factory“.
9. Ами така де, трябва да се учим от европейците!
9. Сдобий се с шал и кърпа на любимия отбор и ходи с тях дори при 40-градусови жеги.
10. Троши всички вражески стадиони и се възмуцавай, когато другите хулигани рушат твоя.

АлДи

Средата наоколо моделира човешката чистота

За физическата и за душевната чистота у човека много може да се говори. За това кой и кога оформя личността му, показва какъв е той – порядъчен или небрежен. Душевната чистота изгражда характера и човекът става високателен. Това качество се проявява още в ранните детски години. Подпомогнати и възпитавани от родителите, децата стават физически чисти хора. Развие ли се това чувство на време, то остава за цял живот. Но трябва да се знае, че то се развива, ако го има човек отвътре и ако родителите го притежават и прилагат върху децата.

Най-добре може да се наблюдава това в училище. От тази година съм в друго училище. В първото бяхме клас от българчетата и турчетата. Луди и палави колкото искаш. В стаята ставаше безпорядък от търкаляне по пода, дърпане и крещене. Боже! Горките учители винаги съм ги съжелявал.

Не ги наказвайте, като понатупат някой невъзможен тип! Защото има невъможни. Те не

се притесняват от безпорядъка, от захвърлените опаковки от закуски и какво ли още не. Такива изобщо не притежават, не им е вродена душевна чистота. Не може да учиш или работиш някъде и да не те интересува хигиената на това място.

Винаги съм бил притеснен от този безпорядък през междучасието, та дори и в час, тук се вижда най-добре домашното възпитание. Сега съм в друго училище – коренна разлика. Всеки се държи културно и възпитано. И тук се ядат закуски и други неща, но никой не замърсява, няма безпорядък. Е, не знам от какво зависи това, още не мога да си отговоря, защото съм нов в училището.

Средата, в която учиш и живееш, моделира душевната ни и физическа чистота. Затова мисля, че ако всеки от нас се огледа и се постарее да поддържа прилична хигиена, то непременно ще се отрази и градът ни ще бъде по-хубав.

Велизар АНГЕЛОВ

РС – птичий поглед от клетка

Не е ли компютърът вещ, към която сме се привързали толкова, че се чудим как сме живели без него? Дали е възможен изобщо такъв живот? На компютъра правим доста неща – играем Counter Strike или на други игри, чатим, все повече си пишем допълнителните домашни. Но най-важното – чрез РС-то имаме постоянна и всеобхватна връзка със света.

Всъщност той е нещото, без което не ползваме компютъра истински. Така че според мен най-умната досега машина на

човечеството не би била толкова интересна без интернет! Анкета сочи, например, че почти 85% от хората не могат без интернет. Питате ли се защо останалите 15 процента могат? Сигурно това са хората, които просто нямат компютър? Мисля, че не е точно така. Някои просто нямат нужда от интернет, например 4-5 годишните само играят игри на него, а голяма част от най-възрастните дори не са се докосвали до компютър, въпреки че в домовете им има...

Стилиян ГАДЖЕВ

До 101 и обратно...

Смърфовете – на 50

Любимците на много поколения деца – смърфовете, навършиха 50 години. Сините джуджета са създадени от белгийския аниматор Пиер Кълифорд – Пейо през октомври 1958 г. и се появяват за пръв път в белгийското списание за комикси Le Journal de Spirou. От самото начало героите са необичайно много – 101, и само един от тях е момиче. Скоро „Смърфовете“ се превръща в самостоятелен комикс и продава над 25 млн. копия по цял свят, преведени в повече от 25 страни.

Истинската смърф-мания обаче започва когато американското студио „Хана-Барбара“ анимира комиксите. Макар и вече на половин век, за последните три години „Смърфовете“ са продали повече от 10 млн. копия на дискове със своите приложения, а сериите в момента се излъчват в 30 страни по целия свят. Те често се преиздават на видео или дискове на поне дузина езика.

Според някои почитатели на историите за сините същества, ранните истории за тях са метафора за утопичното толерантно общество.

Фактът, че има само един женски смърф в селището пък бил начин да се повдигне дискусия за ролята на жената в обществото и сексизма.

Няма страшно – учете и изпитът е взет

Изпитите, тестовите, матурирете... Абе направо са ужас за повечето ученици. Обикновено всеки се стресира, като се сети за тези видове писмени мъчения, но това е напълно нормално. Ако някой не се стресне, значи е зубър, макар че понякога и те се стресират. Ако си учил за тях, проблеми няма, но ако си от типа мързеливец, тогава вече има за какво да се притесняваш.

Всеки знае, че много важни са изпитите след 7 клас – за влизане в елитна гимназия или просто

за оставане в някое училище, където кандидатът е учил дотогава. Също много важни са матурирете след 12 клас, който е най-важният изпит преди университета.

Какво обаче става на практика? В началото на учебната година седмокласниците обикновено си казват, че изпитите са далече и няма причина за притеснения. Но те точно така неусетно те достигат, както и свършват. Просто не се усещаш колко бързо преминава първият срок и как неусетно

се тласкаш с втория – с много домашни и пробни и изобщо всякакви изпити. Същото се отнася и за по-големите – докато се озърнеш, хоп, и април-май дошли...

Така че важна поука е: просто учете навреме и равномерно! Това не е нещо страшно или опасно. Не бъдете мързеливи или зомбирани пред компютъра и телевизора, учете си и всичко ще ви се стори много по-лесно и дори понякога забавно.

Иван ВЪЛКОВ

В днешно време все по-малко се четат каквото и да било (изключваме вестниците), камо ли книги. Че какво е това книга? Онова грамадно, дебело хартиено нещо, което учителите по литература ни кара да четем през лятото? Или онова, с което някои хора подпират саксиите си с цветя? Не! Това последното е само едно практическо приложение на книгата, нищо повече.

Книгата е нещото, което те грабва, прибира те в своя свят и те пуска, чак когато прочетеш и последния й ред. Книгата може да те направи по-умен, може да ти покаже важни житейски истини, може да те научи как да мислиш и действаш. Познавам хора, които не помнят през жи-

вота си да са прочели една книга. Те като видят книга и бягат, защото като я зърнат една такава дебеличка, и в главите им се навъждат мисли за непоносими трудности, болка и нещастие. Но книгата не е мъчение, напра-

во та и другите подобни неща. Днес повечето тийнейджъри предпочитат забавленията пред удоволствието от прочитането на една книга. Затова жънат такива „блестящи“ резултати на училищното поприще. Но това

си е за тяхна сметка. Може би те, „готините“, някой ден ще се обърнат назад, ще се запитат: „Ами ако...“

бях учил/а?“. Но може би ще е твърде късно за поправка на пропиляното време. Докато ти, читателю, не забравяш, че книгата е извор на ценни знания, които няма да научиш, примерно, в дискотеката. Затова чети, докато е време.

Между другото, кога за последно прочете книга?

Георги ИВАНОВ

Книги... за четене

тив. Тя е забавление, развлечение. Не трябва да гледаме на нея като на нещо лошо, нещо зло.

Важно е да се чете. Компютрите също са важни, да. Дискотеките също. Но за всичко си има време. Първо обаче е времето на книгите, времето на знанията. Времето, когато трябва да се научим да бъдем хора. После вече са развлеченията, лю-

Една страница за изявите на младите творци от Общински детски център за култура и изкуство-Русе

Уверени стъпки в театралното изкуство...

„Господин Кънев, много сте хубав днес!“ Така с позитивизъм и артистизъм започва репетиционният процес за членовете на театралния състав към Общински детски център за култура и изкуство в Русе с ръководител Любомир Кънев. На подобно сърдечно посрещане аз бих отговорила: „И вие!“ И какво по-творческо начало...

Младите таланти казват, че присъствието им в подобна школа им се отразява „поучително“ и сигурно е така, защото не са много хората на възраст между 14 и 18 години, които имат въз-

можността да изпитат неповторимото усещане от сливането с „аз“, различен от собствения. Съставът съществува вече четиринадесет години, като желаещи да участват и до днес не липсват. В началото на тази учебна година е организиран кастинг, много скоро екипът е частично променен. Това не възпрепятства впечатлението ми, че атмосферата е дружелюбна и дори повече от творческа – твореща. За повечето от младите ентузиастични това са първи стъпки в театралното изкуство и безспорно адренали-

нът и емоцията достигат върхните си точки. Членовете на тази очарователна „работилничка“ не се страхуват от предизвикателства, някои от тях вече признават, че искат да се занимават професионално с театър. Доказателство за тяхната решителност е и изборът на предложената от г-н Кънев пиеса „Докосни ме“. Сценарият е драматизация по романа „Тайният дневник на Ейдриън Моул“ от Сю Таунсенд, изготвена от Ана Петрова. Замисълът на режисьора е в представлението да има елементи от жанра на мюзикъла. Така с много желание, с усилен труд и с опиянението, съпътстващо всичко наддействително, шестнайсет начинаещи и един професионален актьор подготвят късчета изкуство, на което ние – публиката – ще можем да се насладим по време на националния ученически театрален фестивал „Климент Михайлов“. (Трупата получи миналата година голямата награда на феста с представлението „Михал Мишкоед“.)

Дотогава всички можем да спим спокойно, защото дори и заобикалящата ни действителност да е банална и неприветлива, има хора, които ни предлагат шанса заедно да избягаме от нея. Поне за малко.

Кристина НИКОВА

Любомир Кънев и младите театрални по време на репетиция на „Докосни ме“.

101 таланта

По случай Националния празник 3 март в аулата на ОУ „Отец Паисий“ ще се състои тържествен концерт. Децата от клуб „Приятелите на книгата“ с ръководител Ваня Спасова ще участват с драматизация на българската народна приказка „Най-голямото богатство“.

На 6 март от 17.30 ч. в пленарна зала, по инициатива на Движението на българските жени, ще се състои празничен осмомартенски концерт. В него ще се включат групи и солисти от ДВГ „Слънце“ и двойки от КСТ „Фламинго“.

На 7 и 8 март състезателни двойки от клуба по спортни танци „Фламинго“ ще участват в държавното първенство в София – първи ранг – по стандартни и латиноамерикански танци. М.г. Георги Цанев и Валерия Николова – състезатели над 19 години, заеха 10 място в комбинация от двата стила, а съекипниците им Ива Петрова и Йордан Йосифов са 13-ти – също в комбинация от двата стила.

Беше студен зимен ден...

Снегът беше навалил сякаш някоя стара женица беше поръсила тавата с брашно.

Гълъби и врабчета кацаха по снега и си пълнеха гушките с водича. И като видеха, че някой идва към тях – литваха.

Дърветата бяха намръзнали. Клоните им бяха навели уши като зайци, а по тях снежецът беше натрупал и току падаха снежинки отгоре ти, когато преминеш под тях.

Хората потреперваха под студената бяла дреха на зимата, но някак бяха весели и почти не мислеха за това. Някои си свиркаха с уста, а други вървяха замислени със странни, занесени усмивки. Всички бяха замаяни от снежната магия и мечтаеха за Коледните празници!

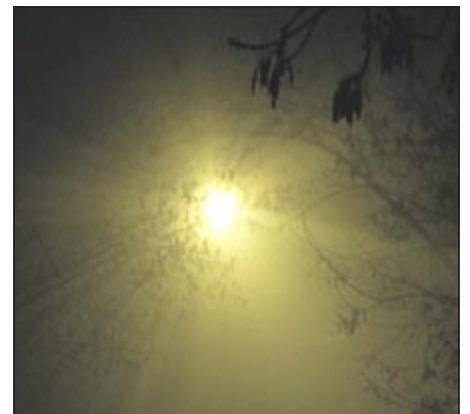
Детската площадка стоеше празна, но не изглеждаше тъжна без децата.

101 фотомига

Активният участник в клуб „Журналистика“ Георги Иванов спечели поредната си награда. Този път от фотоконкурс, обявен от „Каолин“ АД – гр. Сеново. „Зелен обектив“ е част от зелената стратегия на фирмата и има за цел да насърчи активността и сензитивността на гражданите към проблеми, свързани с околната среда.

Георги е именувал своята фототворба „Приказка в мъгла“ и обяснява, че това са сенките от листата на дърветата, огрени от улична лампа в една мъглива вечер, които се сливат в загадъчна картина, разказваща за мистерията на природата.

Селекцията от снимките-победители е представена на изложба в „Каолин“ този месец, а фотоси от конкурса са качени на зелената страница на „Каолин“ www.kaolin.bg.

101 аплодисмента

На 20 февруари в пленарна зала Община Русе и ОбДЦКИ организираха тържествен концерт по случай 131-годишнината от Освобождението на града ни от турско робство. Участие взеха съставите „Здравец“, „Мираж“, „Слънце“ и Детската театрална работилничка. Водещи бяха актьорите Ралица Константинова и Любомир Кънев.

През февруари формации от ОбДЦКИ пяха и танцуваха на концертите, посветени на патронните празници на ПГЗХТ „Проф. д-р Асен Златаров“ и СОУ „Христо Ботев“. В програмите се включиха „Здравец“, „Мираж“, „Русчуклийче“, „Маги“, „Слънце“, Мажоретният състав, „Фламинго“, школите за народно пеене и народни инструменти.

През т.г. се навършват 110 години от рождението на Ерих Кестнер (1899-1974). По този повод учениците от клуб „Приятелите на книгата“ се запознаха с живота и творчеството на писателя.

7-годишната Никол Любомирова от Школата по изобразителни изкуства спечели награда от детското списание „Пчелица“, а рисунката ѝ е поместена във февруарския брой на изданието. Друго талантливо русенче от школата – 8-годишният Деян Дудев зае първо място в раздел „Живопис“ от конкурса за детска рисунка на тема „Освобождението“ в Плевен. Творбата му „Обсадата на Плевен“ е отличена сред стотици рисунки.

Разказът е отличен на Втория национален конкурс за литературно творчество и журналистика „Стоян Михайловски“ Русе 2008. Също с награда от конкурса е и стихотворението на стр. 1 – „Марченичка за мама“.

Цялото вълшебство идваше от слънцето, което сгряваше снега и той искреше като диамантен, звезден прах.

Дария КЕСТЕБЕКОВА,
клуб „Слово“ при ОбДЦКИ